

Interrogants a Jospinlàndia

Lionel Jospin protagonitza la política francesa d'una forma aclaparadora i el seu prestigi obliga la dreta a fer un replantejament de la seva identitat.

JORDI FERRERONS

La França que arriba a aquest desembre del 97 és considerablement diferent de la que va començar l'any. La sorprenent decisió del president de la República de dissoldre una Assemblea Nacional que els seus partidaris dominaven en un 80% va proporcionar als francesos l'oportunitat que esperaven des que, fa dos anys, es va fer evident que Jacques Chirac havia renegat de les promeses que l'havien dut al càrrec.

El 1997 ha estat, aquí, l'any Jospin. El nou primer ministre s'ha sabut investir d'una aura inqüestionablement popular, resultat d'una dosificació sàvia d'humilitat, honestat, competència, una cer-

ta sinceritat i, sobretot, respecte a la intel·ligència dels ciutadans. Amb aquesta base erigida en sis mesos, Lionel Jospin s'encara amb un 1998 ple de reptes potencialment enverinats.

Un cop diluïdes totes les reserves a la moneda única, el govern francès —sense cap dubte en el vagó inicial de l'euro— s'ha compromès decididament en la lluita contra l'atur experimentant dues fórmules, fonamentades en bona part en els diners públics. El "pla ocupació-joves" i, sobretot, la reducció de la durada legal del treball a trenta-cinc hores setmanals conformen el tot o res de Lionel Jospin. L'èxit o el fracàs d'aquestes dues iniciatives dirà moltes coses sobre el futur de l'anomenada esquerra plural, sobre el de la desorientada oposició neogaullista-liberal i sobre la moral tren-

cadissa de la ciclotímica societat francesa.

En condicions normals l'oposició podria treure suc de les contradiccions del govern en qüestions com la immigració, la moneda única, les trenta-cinc hores, la inseguretad ciutadana o, fins i tot, la política fiscal. Però, ara com ara, les condicions de l'oposició poden ser moltes coses, però en cap cas no es pot dir que siguin normals. La coalició RPR-UDF, damnificada pels efectes de la dissolució, ha perdut la brúixola mentre anava a la recerca del temps perdut i de la pròpia identitat alhora.

Quin és el referent ideològic de la dreta francesa? Qui n'és el líder destinat a optar, un llunyà 2002, a la presidència de la República? A la dramàtica manca de resposta a aquestes preguntes s'afe-

geix el repte immediat (març del 1998) d'unes eleccions regionals que poden engegar el tret de gràcia al que ja ara amb prou feines es pot qualificar de coalició neogaullista-liberal.

Perquè, a la cantonada, el Front National esmola les eines: temiblement eficaços quan els temps es presenten convulsos, els homes de Jean-Marie Le Pen no dubten a acollir hospitalàriament les ofertes d'entesa d'una part de la dreta tradicional bo i extremant la tensió dels seus postulats xenòfobs. L'FN "pesa", ara com ara, un 15% de l'electorat francès. I les fronteres ideològiques, socials, polítiques i culturals —també aquestes— continuaran fent-se més permeables l'any zero de l'euro.

Jospin ha renovat la imatge de l'esquerra. Chirac ho ha permès amb la dissolució de l'Assemblea Nacional.